

OASEN, BERGEN, MANDAG 2. SEPTEMBER 1985

Valgkampen har bekreftet at regjeringalternativene denne gang er klarere og mer forskjellige enn på lenge.

På den ene side har vi et Arbeiderparti som vil regjere med støtte av SV. Mye taler for at Arbeiderpartiet og SV nå vil kunne samarbeide bedre enn tidligere, - de blir jo stadig likere hverandre.

På vår side står det borgerlige samarbeidsalternativ, som man vet vil følge en stø kurs i sikkerhetspolitikken og i arbeidet for å styrke landets økonomi og alles velferd.

Økonomien er preget av at det som skal gå opp, går opp, og at det som skal gå ned, går ned.

- sysselsettingen går opp,
- produksjonen går opp,
- investeringene går opp,
- forskningsinnsatsen går opp,
- prisstigningen går ned,
- skattene går ned,
- antall reguleringer og inngrep går ned.
- gjelden til utlandet går ned

Dette er positive resultater, som har ført til at vi nå har en optimisme og et pågangsmot i norsk arbeidsliv, som lover godt for fremtiden.

Og oppgangen har ført til at vi nå får bedre økonomi i fylker og kommuner, og vi ser en klart voksende innsats i aldersomsorg, helsevesen og for andre velferdsgoder. Samtidig kan vi se med glede at store deler av kulturlivet blomstrer som sjelden før.

Det borgerlige alternativet vil føre denne økonomiske og sosiale vekstpolitikken videre, og fortsette utviklingen mot et mer mangfoldig og et livligere samfunn.

Arbeiderpartiet frister med løfter og såkalte garantier om å bevilge tallrike milliarder ekstra til nær sagt alle formål - unntatt forsvaret.

Arbeiderpartiet bryr seg ikke lenger om de sterke advarsler som det selv ga for noen år siden, om skadevirkningene for oss alle av for sterk stigning i de offentlige utgiftene. Det bryr seg ikke om advarsler fra fremragende fagfolk, som viser at vi kanskje bevilger og låner ut for meget fra staten allerede. Arbeiderpartiet gir velgerne en ønskeliste i stedet for et realistisk program.

Arbeiderpartiet vil friste velgerne inn på en vei som i virkeligheten fører ut i en hengemyr, med en ny runde kraftigere prisstigning, kostnadsstigning og dyrtid. Og det vil igjen føre til at flere norske produkter blir for dyre, at tusenvis av norske arbeidsplasser vil bukke under i konkurransen med utlandet, og at industriproduksjonen vil synke igjen, slik den gjorde da Arbeiderpartiet styrte sist.

Vi vil så visst ikke underkjenne de gode ønsker, og den vilje til makt, som ligger bak Arbeiderpartiets strøm av løfter og overbud. Men det er vår plikt å si fra om hvor nedstemmende resultater, og hvilke sosiale problemer for de svake, som en slik mangel på ansvar alltid har ført til når den er blitt prøvet i praksis, både i Norge og andre land.

Arbeiderpartiet mener selv at dets forslag vil øke utgiftene på statsbudsjettet slik at de i 1989 blir 11.5 milliarder kroner høyere enn etter Regjeringens opplegg. Hvor mye penger er dette? Det er mer enn staten får inn i inntektsskatt fra personer og bedrifter tilsammen! Dette gir en anelse om den brutale skattepolitikk som det kan bli nødvendig å føre, dersom man vil prøve å gjennomføre alle løfter og garantier fra Arbeiderpartiet.

Men Arbeiderpartiets løfter vil koste enda meget mer enn de sier selv. Man må være forberedt på at løftene bare i det ene året 1989 vil koste 10.000 kroner mer pr. skattyder enn vår vekstpolitikk. Og likevel våger Arbeiderpartiet å hevde at skattene ikke skal øke, selvom det overtar. Det prøver å få folk til å tro at man kan øke utgiftene enormt uten at skattyterne får noen større regning! Men man vet jo av erfaring fra tidligere Arbeiderparti-styre hva dette vil føre til i praksis: Dyrtid og høyere skatter!

Erfaringene viser at Arbeiderpartiets løfter ikke er til å stole på. Forrige gang Arbeiderpartiet vant et valg på store løfter var i 1977. Men etter at løftene hadde

hjulpet Arbeiderparti til makten, ble de brutt så å si alle sammen. Et av de klareste bruddene fikk vi når det gjaldt Arbeiderpartiets løfter til pensjonistene. Siste gang Arbeiderpartiet vant, hadde de lovet pensjonistene en årlig økning på 6 prosent mer enn prisstigningen. De siste årene under Arbeiderpartiets styre kom man ned til en økning på under 1 prosent; på under en sjettedel av det de var lovet!

Arbeiderpartiets løfter vil heller ikke denne gang kunne bli oppfylt, men forsøkene på å gjøre det, vil skape en ny og farligere prisstigning enn den forrige inflasjonsbølgen som Arbeiderpartiet skapte, med dyrere varer, usikre arbeidsplasser, fler konkurser og et fattigere Norge enn vi ellers kan få.

Og hvor ville vi ha stått idag hvis prisstigningen fra Arbeiderpartiets siste år skulle ha fått fortsette? Hvor meget dyrere ville ikke alt ha vært da? Hvor ville arbeidslivet ha stått, hvis vi ikke hadde fått ned kostnadsstigningen? Da ville det ha vært håpløst for de fleste bedrifter å hevde seg i konkurransen med utlandet.

Vår kamp mot prisstigningen har lagt grunnlag for ny vekst for Norge. I dag ser vi de positive resultater av stimulerende skattelettelser for personer og bedrifter, bedre vilkår for frivillig sparing, mer effektiv konkurranse, større handlefrihet. Mer og bedre undervisning og forskning gir fordeler for oss alle. Fremgangen må fortsette. La ikke Arbeiderpartiet ødelegge den!

Vi vil fortsette arbeidet for reell vekst, for å skape et bedre grunnlag for større innsats, med særlig vekt på bedre kår for barnefamiliene, større offentlig innsats for de syke, og bedre omsorg for de eldre.

Vi arbeider for det åpne samfunn - der myndighetene ikke alltid skal bestemme over og gjøre alt, der du kan høre mer enn én radio og kan se mer enn ett TV-program, der butikkene er åpne når det er best for kundene, der kvinner og menn har den samme frihet til å velge, der legene får lov til å helbrede mennesker også i fritiden, der byråkratiet gjøres enklere og vennligere.

Vi vil bygge et velferdssamfunn, og et samfunn der menneskene er frie, likeverdige og velstilte: Men det kreves mer: Vi vil også ha et samfunn der menneskene angår hverandre og føler for hverandre. Og dette samfunnet kan bare skapes og sikres i et samspill mellom myndigheter, frie organisasjoner, og innsatsvillige enkeltmennesker, som er preget av byggende holdninger, og som tar konsekvenser av at det er større å yte enn å kreve.

Men vi må også - for å sikre fred i frihet - fjerne enhver tvil om at Norge søker sin trygghet i verden i et tillitsfullt og forpliktende samarbeide med våre venner og partnere i den vestlige allianse, i NATO.